

ere komme til en anden Anskuelse, og at de ikke ere mere konsekvente i hele deres Betragtningssmaade, end jeg nu har tilladt mig at udtale.

N. Jensen (Standerborg Amts 2den Valgkreds). Jeg maatte begynde med at sige, at jeg i Modsetning til den ærede sidste Tale er en afgjort Ven af den almindelige Værnepligt, og jeg kan ikke negte, at det har forundret mig at se, at den høitærede Forsvarsmilitær netop har begyndt saa smaat at beskikke den, idet man har undladt at benytte de udfkrene Militærarbeidere. Egesom den Betragtning tidligere har gjort sig gjældende her — og jeg tror ogsaa, at den overhovedet gjør sig gjældende nu hos Flertallet i denne Sal — at det maa være en kjær Børgerpligt at afstjene sin Værnepligt, saaledes vil man ogsaa med det Samme sætte en Bøim for, at Enkelte ikke kunne komme til at udbøve denne Pligt. Jeg tænker herved nærmest paa den Samfundsklasse, de unge Mennesker, som lige fra deres Udgang af Skolen have anvendt hele deres Tid paa Studieringer, og som paa Grund heraf, naar de komme paa Session, have daarlige Dine; saa at de ikke kunne se at flyde. Da blive de faserede, og dermed er deres Værnepligt afstjent, men jeg tror dog, at vi kunne bruge dem paa en anden Maade, som ogsaa tidligere er benyttet, nemlig dels i Forsamlingskorpsets Tjeneste og dels ved Sundhedsstrøpperne, saaledes at de kunne komme til at gjøre Nytte, hvor de kunne bruges. Idet jeg har udtalt mig for den almindelige Værnepligt, vil jeg tillade mig at sige, at det ikke alene er den Stand, som jeg tilhører, der har fundet, at dette er rigtig, men jeg kan ogsaa minde om en Mand, nemlig den nylig afdøde Baron Bliren-Finède, som for en Del Aar siden udtalte sig i denne Retning — med den høitærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier — idet han sagde: „Jeg var opvokset i den Tro, at mit Blod var bedre end andre Menneskers, og jeg troede naturligvis, hvad jeg saa ofte havde hørt gjentage, i Aar da det ikke alene faldes af Gudsots Tjenere og Undergivne men da ogsaa Borgere, med hvem jeg tilfældig kom i Berøring, viste mig en Værdighed, der alene tilkom udmærkede Personer.“ Endvidere sagde han: „men det var dog først under Krigen, at mine aristokratiske Anskuelser fik et Stad, og det var først, da jeg stod Side om Side med min egen Tjener, at jeg kom til at indse, at et Menneske er et Menneske, hvad enten han er født i Paladset eller Hytten, og at det Blod, som rinder i dets Aarer, er lige edelt, hvad enten Mennesket kaldes frit eller ufrit. Lydsfærnes Kugler og Sæbler gjorde ingen Forskjel mellem Adelsmanden og Bonden, og det vilde være i høieste Grad uretfærdigt at paastaa, at den Førstnævnte udrettede mere i Slaget end den Sidstnævnte.“ Han sagde endvidere: „I Krigen blev jeg Demokrat; thi jeg indsaa, at da vi Alle havde den fælles Pligt at forsvare Fædrelandet, burde vi

Ogsaa have den fælles Nettighed i Freden at tage Bestemmelse om vort Lands Anliggender.“ Jeg tror, at dette klart viser, at naar man kommer overfor virkelig alvorlige Forhold, saa er det først, at man kommer til at se i den rette Belysning, hvad „Lighed“ virkelig er. Jeg maa ogsaa overfor de ærede Medlemmer fra Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) og Viborg Amts 2den Valgkreds (Antvær) tilstaa, at jeg er kommen til et ganske andet Resultat end de med Hensyn til Uddannelsen. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds mente, at der i Frantrig var Tale om 5 Aars Uddannelse, men — hvis jeg ikke tager feil — fortæller Historien os vistnok, at Franskmændene mange Gange have maattet benytte Soldater med en langt fortere Uddannelse. Jeg skal saaledes minde om Slaget ved Rügen ved dette Aarhundredes Begyndelse, og for ikke at gaa til ubestemte Forhold vil jeg minde om vore egne. Jeg tror saaledes, at vi i Krigen 1848, 1849 og 1850 havde Folk, som kun havde gennemgaaet en 5—6 Ugers Ovelse, som bleve stukne ind i Bataillonerne, og de viste sig — for jeg sige — som brugbare, som udmærkede Soldater. Nu vil man maasse sige, at dette er noget ganske Andet; men efter at vi have hørt, at vor Uddannelse kun skal indskrænke sig til Forsvaret, stiller Sagen sig ganske anderledes for mig, end dersom vi skulde uddanne vore Folk til Angreb. I sidste Tilfælde vilde jeg kunne give de ærede Medlemmer fra den anden Side Ret, men nu kan jeg for mit Vedkommende godt være med til for Godsfolkets Vedkommende at afforte Uddannelsesfestiden, som nu er 6 Maaned, med 1 Maaned. Dersom vi istedetfor at indtalde de Udfkrene den 26de April, som det nu er bestemt ved Lov, indtalde dem den 26de Mai, saa vilde man jo derved spare 30 Dage, og af disse 30 Dage er de 7 Helligdage, idet der foruden Søndagene i denne Maaned er Christi Himmelfartsdag og almindelig Bededag. Der er altsaa affortet 23 Arbejdsdage, og Resten af Uddannelsesfestiden, som bliver tilbage, bliver derefter — om jeg ikke tager feil — 21½ Uge. Nu vil jeg sætte, at det, som tidligere har ladet sig lære i 7 Dage, lader sig lære i 6 Dage, — og det kunde dog være muligt, at dette kunde lade sig gjøre, naar hele Forretningssagen i Tjenestegangen blev ordnet noget anderledes — jeg vil ikke tale om Enirepibetier, men det kunde dog være enkelte Ting, som man ikke behøvede at opholde sig saa længe ved, som man nu i Almindelighed gjør, og derfor vil jeg søge at gjøre den Opfattelse gjældende, at naar man lægger en Dag over paa hver Uge, saa faar man kun 1½ Dag tilbage, og dette er da det Bøle, vi komme til at mangle ved Uddannelsen. — Det Næste, jeg skal gaa over til at omtale af det, der er berørt af den høitærede Forsvarsmilitær, er Cleffolen. Det blev udtalt af det ærede Medlem for Vests Amts 2den Valgkreds (Berg), at han troede, at